



HAK'et



Medlemsblad for
Holbæk Akvarie Klub

Nr. 9
sept. 2023

Holbæk Akvarie Klub

Holbæk Akvarie Klub har eksisteret siden 1971, og har lige siden været en aktiv forening i Holbæk bys foreningsliv og gennem sit samarbejde med andre foreninger/klubber, Dansk Akvarie Union og Dansk Akvariedommer Sammenlutning præget dansk akvarie hobby i mange år.

HAK'et

HAK'et er Holbæk Akvarie Klubs nyhedsbrev krydret med artikler vedrørende akvarie hobbyen.

HAK'et udkommer 10 gange årligt

Redaktør. Hans Ole Kofoed

I dette nummer:



**Første møde i sæson 2023
-24**



Kalenderen



Artikler fra gemmerne



Den grimme og hjælpeløse fisk



Det var en anden tid



Algenborg

Medlemmer af HAK kan gratis annoncerer køb og salg i HAK'et



Holbæk Akvarie Klub

Formand/Kasserer: Hans Ole Kofoed, Telefon 40 40 61 69
e-mail: formand@akvarieklub.dk

Næstformand: Carsten Christensen, Tlf.: 93 99 54 58
e-mail: cbc63mail@gmail.com

Sekretær: Carsten A, Nielsen, Telefon 25 13 05 38
e-mail: carsten.armand.nielsen@gmail.com

FACEBOOK: Holbæk Akvarie Klub

Hjemmeside: <http://www.akvarieklub.dk/>

Email: formand@akvarieklub.dk

Første møde i sæson 2023-24.

Onsdag den 13. september

Vi mødes hos Annette og Martin Brynjolf, Orebovej 32, 4295 Stenlille.

Her bliver vi mødt af husets kat og skal helt sikkert se Martins mange flotte Viktoria cichlider.

Husk tilmelding på telefon 2030 4731.

Der er samkøring fra Holbæk—kontakt for-
manden på 40 40 61 69



Kalenderen:

Onsdag den 13. september
Medlemsmøde—Vi besøger Annette og Martin Brynjolf, Orebovej 32, 4295 Stenlille.

Andre aktiviteter

8.-10. sep. 2023:
SKS Killishov, Herlufmaglehallen

30. sep.-1. okt. 2023:
Viborg Akvariemesse

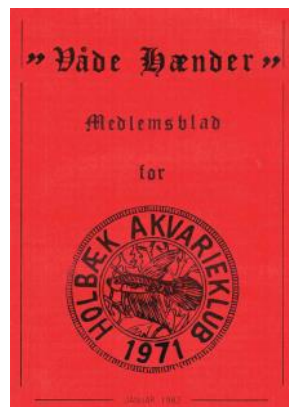
29. oktober 2023:
Den Sjællandske Akva-auktion

Artikler fra gemmerne

Denne gang har jeg igen fundet et par artikler fra 1983—altså 40 år gamle artikler, nok mest fordi de er underholdende sommerlæsning.

Den ene artikel er skrevet af mig selv og de 2 sidste er af Henk Møller Rasmussen, der dengang var stor bidragskribent til klubbladet.

Det er tydeligt, at det var en anden tid, en sjov tid med konkurrencer og udstillinger.



DEN GRIMME OG HJÆPELØSE FISK.

Maller har aldrig været min store interesse, pansermaller dog undtaget. Disse sovende bløddyrsklumper med mærkelige gevækster, der skræmmer livet af folk, når man sætter hænderne i akvariet for at slømme op i bunden, idet man forstyrrer dens dagsøvn, har aldrig sagt mig noget.

Jeg har imidlertid for et par år siden anskaffet mig en lille flok af disse bæster, bare for af få fred for spørgsmålet: "hvorfør har du ingen maller, det har alle de andre".

I dag har jeg i et akvarie et antal (ca. 20) halvstore Xenocarer samt et voksent avlspaar jeg fik da mit gamle afgik ved døden for et par måneder siden. Jeg havde indrettet akvariet med et gult plastikrør (dem fra naturgasledningen) samt et mindre keramisk rør, en sten og nogle planter. Jeg bruger altid planter i mine akvarier.

Pludselig en dag så jeg en klump gule malleæg ligge på bunden, og endnu en klump omme bag en plante. Mallefar lå i en revne han havde lavet i gruset mellem stenen og røret og viftede på endnu en klat æg. De andre maller i akvariet havde mægtig travlt med at puffe og spille bold med de 2 klumper æg der lå frit i akvariet. Jeg så tiden an et par timer, for at se om mallefar ville hente æggene hjem til reden. Desværre nej, han blev liggende og de 2 klumper var overladt til skæbnen mellem 20 legesyge maller, 150 blå danioer samt et utal af snegle.

Kunne jeg klække malleæg kunstigt tænkte jeg, jeg vidste at Kaj Christoffersen havde gjort det med godt resultat.

I første omgang ville jeg prøve om mallefar ville have æggene tilbage. Jeg tog en pind og dirigerede æggene over til mallefar og hans hule. Jeg nøjedes med den ene klump, hvis han ød dem, havde jeg altid den anden til kunstig klækning. Mallefar var ikke til at flytte, så jeg kunne få æggene ned i reden, jo mere jeg prikkede til ham, jo mere trykkede han sig ned i hulen. Nå, jeg lod æggene ligge lige ved siden af ham næsten oppe på ryggen, lod akvariet få ro, og så hvad der skete.

Næste morgen var klumpen med æggene væk, kun den urørte ovre i hjørnet lå der endnu. Mallefar havde gravet hulen større og taget sig kærligt af æggene. Så må du hellere få de sidste æg, sagde jeg til ham, og med fælles hjælp, mallefar og mig imellem lykkedes det at få de sidste æg uskadt ned i hulen. Til sidst lå mallefar tilfreds og fornøjet oven på alle æggene, og blinkede til mig som tak for hjælpen.

I dag svømmer en stor flok velskabte, søde malleunger rundt i akvariet, og jeg er begyndt at holde af disse grimme bløddyr med gevæksterne. De har også en spændende adfærd.

Dette lød som et eventyr, men er en sandfærdig beretning om, at man ikke skal opgive et kuld maller selom æggene ligger spredt i hele akvariet.

Hans Ole



Som mange ved, har jeg i dag et akvarie udelukkende med røde Anzostichthys

Det var en anden tid.

UDSTILLING. HVORFOR??

Jeg ved ikke, hvad der får en til det. Man fjerner sit bedste akvarium, ribber sine andre for så godt som alle rødder samt de bedste planter, samt risikerer liv og helbred for sine bedste præmiefisk ved at flytte dem til nye og totalt uvante omgivelser.

Som den skarpsindige læser du er, har du naturligvis allerede gennemskuet, hvad det er der foregår, men for dem der ikke er så skarpsindige, eller som muligvis endnu ikke har prøvet det, følger her forklaringen: Forfatteren har besluttet sig til at tage på akvarieudstilling med hele "happenguttet".

Undertegnede er nemlig den lykkelige ejer af to *Synodontis ornatus*, fuldvoksne og uden fejl og lyder. De blev godt nok i sin tid købt for noget andet, men da de på et tidspunkt var vokset 5 cm ud over, hvad bøgerne sagde var fuld størrelse, fandt jeg ud af, at jeg nok måtte lede efter et nyt navn til dem. Siden er fiskene vokset yderligere 5 cm, så det er et par prægtige eksemplarer.

Nå, tilbage til denne hersens udstilling!

Det hele begyndte med, at Hans Ole modtog en invitation til at deltage i Københavns Akvarieklubs udstilling i Haveselskabets udstillingslokaler på Frederiksberg, i efterårsferien. Da vi alligevel havde besluttet at udskyde vor egen udstilling til senere, var der således alligevel en mulighed for at "komme ud med fiskene", så efter en del overvejelse besluttede jeg mig, sammen med Hans Ole, Lasse og Jørgen Dan samt Erland Miller og Lars Bo, at drage ind og vise "Københavnerne" hvad vi kunne præstere !!!

Som enhver, der nogensinde har prøvet at være med til noget sådant ved, går der på et tidspunkt "ged" i det, så hvorfor skulle dette være nogen undtagelse?? Til en start døde den ene af Hans Oles præmiecikluder 3 uger før udstillingen



et uheld, men dog ikke værre, end at han skulle have tid til at finde nogen nye fisk at stille op med.

Næh-, panikken opstod først, da Jørgen Dan på vort klubmøde den 5., spurgte os andre, om vi var klar over, at akvarierne skulle opstilles den førstkommande Weekend og ikke den næste.

Det var vi ikke!!!

Panik!!!

Et hurtigt indkaldt krisemøde blev holdt samme aften i bibliotekets avislæsesal, hvor vi enedes om, at bare vi kridtede skoene og gik igang med det samme, så kunne vi måske nå det.

For mit eget vedkommende kompliceredes situationen af, at jeg faktisk kun var i besiddelse af to fisk og en lyskasse, resten skulle jeg ud og låne et eller andet sted. Jeg havde aftalt med Poul, vores kasserer, at jeg måtte låne hans 100 ltr. akvarium, der desværre var utæt, og skulle have en ny glasbund lagt i.

Jagten startede om lørdagen, hvor jeg var ude og købe silicone til limningen, og fortsatte derefter hos Hans Ole om aftenen, hvor vi skar glas (det knækkede tre gange), og limede den nye bund i. Vi håbede det bedste, men limningen virkede ikke alt for tillidsvækkende, men mere om det senere. Samme aften lykkedes de os også at lave en nydelig baggrund til akvariet, af en papplade med godt med spagnum på.

Derefter gennemgik Hans Ole og jeg hans akvarier, og hev nådesløst alle egnede Anubias og rødder op, sådan at vi tilsidst havde 12-15 rødder og et tilsvarende antal planter.

Lørdag aften var den eneste aften jeg kom nogenlunde tidligt i seng, nemlig omkring midnat.

Søndag var den store flyttedag!



Kl. halv fire, da Hans Ole kom hjem fra arbejde, startece det helt store gedemarked. Jeg læssede min bil med alle mene egne rødder og planter, var-molegeler, klubbens bundlag (jeg havde ikke selv noget), et udvendigt lånt filter samt alt det løse og kørte ud til Hans Ole.

Se, nu havde knægtene (Jørgen og Lasse) bestemt sig til at deltage med et 600 ltr. stor akvarium, der skulle indeholde dansk ferskvand, men et 600 liter akvarium er ikke noget man lige tager under armen og rejser til København med, så enden på det hele blev, at vi måtte tage Hans Ole's Combi-Camp i anvendelse. Altså-, op med akvariet, mit akva-rium i bagagerummet på Lasses fars bil sammen med 150 kg grus og 100 liter akvarievand, og så ud og hente Erlands akvarie, der heldigvis lige kunne stå nede i det store, oppe på combiën.

Og så af sted mod København.

Nu vejer fire mennesker, grus og akvarier en hel del, så vi kørte særdeles forsigtigt derind, idet ingen af os kunne lide de knasende lyde, der kom fra bilen, når der var buler i vejen.

Men vi nåede frem, klokken var blevet ca otte, og vi var blevet stillet i udsigt, at vi ville blive smidt ud kl. 10, så vi havde temmelig rævt.

Ind med akvariet, i med filterplader og grus, og i gang med at placere rødderne så rigtigt og "naturligt" som muligt.

Det hele skred planmæssigt frem, vandet og plan-terne kom i og det hele sat til opvarmning, idet der i udstillingslokalerne ikke var adgang til varmt vand.

Da det hele var sat op, var vandet temmeligt plumret, som et nyanlagt akvarie altid er, men det tog jeg med sindsro, idet jeg som sagt hav-lånt mig frem til et udvendigt filter.

Min sindsro røg sig en tur, da filteret udviste en udpræget modvilje mod overhovedet at køre.



Udstilling i Forum 1990

Men her, kære læser, kommer den første af de ialt tre solstrålehistorier i denne fortælling. En af udstillerne fra Lyngby Akvarieforening kom tilfældigt forbi og så mine anstrengelser med filteret og tilbød med det samme, at jeg måtte låne et indvendigt filter af ham, så jeg kunne få klaret vandet. Filteret kom på plads og fungerede fint, så jeg regnede med, at når jeg kom igen næste dag med et nyt filter og fisk, så var alle mine problemer forbi. Ak -ja.

I mellemtiden havde udstillingen indført flex-tid, så vi forlod først København kl. 00.30 for at køre mod Holbæk.

Mandag var "fiskedag"!

Et af problemerne var, at knægtene ikke havde nogen fisk til det danske ferskvand, men havde tænkt sig at tage ud og fange dem i omegnens søer og vandhuller. Endvidere manglede der også nogle danske ferskvandsplanter, så jeg havde lovet at tage med Jørgen ud til Maglesø og fiske nogen der.

Det øsregnede !!

Klokken 10 om formiddagen pakkede jeg hund og bil og drog afsted sammen med Jørgen. Det blev en våd formiddag, men plantesamlingen kom dog i hus.

I mellemtiden havde Jørgen fundet på en god ide. I stedet for at gå ud og forsøge at fange nogen fisk, foreslog han, at vi spurgte kommunen om vi måtte låne nogle af de fisk, der for øjeblikket er fanget ud af søen i Østre Anlæg.

Det måtte vi godt, så om eftermiddagen var vi nede på kommunens materielplads hvor vi fik 15 karusser af pæn størrelse.

Knap så overlæssede i dag drog vi afsted til



AQUATANTAN

Denmark





København om aftenen, med Lasse og Jørgens ferskvandsfisk, mine maller samt to ciklider, som Hans Ole lånte af Lars Bo, samt et nyt udvendigt filter som jeg havde lånt af Hans Ole.

Akvariet stod pænt, rigtig pænt endda. Desværre virkede varmelegemet ikke rigtigt, så temperaturen var kun 19 grader, og varmt vand var det som sagt ikke til at få fat i. Heldigvis havde jeg medbragt et reserve varmelegeme, så jeg satte luft på mine maller og satte det andet varmelegeme igang.

Så var der det med filteret. Jeg havde som sagt medbragt et reservefilter, venligst udlånt af Hans Ole. Jeg tilpassede slangerne, pakkede filteret med vat og spagnum og satte strøm til.

Intet skete!!!!

Jeg sugede, rystede motoren, sugede igen, sparkede til bordet, intet, absolut intet skete!!

Så skilte jeg filteret ad, rensede motorhus og checkede alting i de ædlere dele, samlede det hele igen og prøvede atter.

Skidtet var bare helt dødt!!

Så var der ikke andet at gøre end at gå den tunge gang over til ejeren af det filter jeg havde lånt dagen før, og bede om at måtte låne det lidt længere. Det var heldigvis i orden, og det var en beroliget akvarist, der den aften besluttede sig til næste dag at medbringe sit eget velfungerende sicce filter, og for altid fremover at undlade at låne andres.

Da klokken var henad midnat var vandet i akvariet varmet så meget op, at fiskene kunne sættes over, og vi kunne med sindsro sætte kursen hjemad.

Den nat kom jeg i seng klokke to.

Så oprandt tirsdagen, hvor det var meningen, at vi bare lige skulle ind og pudse akvarierne af.



Derfor havde vi aftalt, at vi skulle køre lige så snart Lars Bo kom fra skole, sådan ca kl. 15.

Som vi efterhåndet havde fundet ud af, kunne den plan heller ikke holdes. Lasse og Jørgen manglede stadig nogle fisk, og skønt Lasse havde fisket hele eftermiddagen i Tuse Å, (det regnede stadig), havde han ikke fanget noget, så han stod stadig og fiskede, nu i et vandhul ude ved Hans Ole.

Hans Ole, ja, han ringede klokken fire og fortalte, at hans søn var faldet med sin cykel og havde brækket armen.

Hørte jeg nogen nævne ordet PANIK igen??

Overhovedet ikke !! (?)

Tre dages stress og jag havde efterhånden hærdet os så meget at intet mere kunne gå os på. Troede vi da.

Som sagt skulle vi bare ind for at pudse det hele af, idet tirsdag var den sidste aften før bedømmelsen, så det der ikke blev nået i aften, ja det nåede vi bare ikke.

„Nuvel, vi efterlod Lasse fiskende i sit vandhul, og drog til staden. Dog ikke helt til staden for undervejs kom Hans Ole i tanker om at de fisk, som han havde sat i sit klasse 5 akvarie, måske var en smule for store til akvariet, så undervejs drejede vi ind omkring Roskilde for at se, om vi i en akvarieforretning kunne finde nogle andre fisk at udstille med.

Og se, heldet var med os. Forretningen havde nogle næsten helt udvoksede gurramier, så Hans Ole fik en pæn han og to næsten ligeså flotte hunner, betalte, og vi var på vej igen.

Stor var spændingen, da vi klokken 6 rullede op foran udstillingshallerne. Stod akvarierne nu pænt? Var alle fiskene i live?



Vi var meget unge—1983

Vi spredtes i døren for alle vinde, hver til sit akvarium. Jeg fandt hurtigt hen til mit, der godt nok stod vældigt pænt og præsentabelt - men ak og ve.!!!!

Vandet formentlig fossede ud af det!!!

Det var på det tidspunkt jeg fandt ud af, at jeg ikke syntes det var spor skægt længere.

Jeg syntes heller ikke at det var spor skægt da jeg fandt ud af, at den ene malle, hunnen, i nattens løb havde skrabet ryggen mod et eller andet og mildest talt ikke havde det godt.

Nu var, som man siger, gode dyr rådne!!

Jeg sank stille stønnende om på en omvendt øl-kasse og stirrede dystert tilværelsen i øjnene, parrat til at pakke hele habbenguttet sammen og opgive konkurrencen.

Og her, kære læser, er det tid til solstråle-historie nr. 2.

Mit eget private Niagaravandfald var naturligt nok blevet bemærket i hallen, og mange var beklagelserne, da pludselig en stemme lød fra mængden. Om jeg ville låne et 128 liter akvarium?

Om jeg ville !!!!! Manden bag tilbudet viste sig at være Bent, indehaver af Akvarium Østerbro. Han forklarede, at han alligevel skulle et smut hjem i forretningen for at hente noget, og at han ville være tilbage i løbet af en times tid.

Det var ikke fordi jeg ligefrem ville sige at jeg nu kunne se skyerne lette og alt tegne sig rosenrødt, men det var dog med nogen fortrøstning at jeg kunne konstatere, at det dog nu stadig var muligt at komme til at deltage i konkurrencen og udstillingen.

Det ville kræve nogle timers hårdt og koncentreret arbejde.

Klokken otte ankom Bent, medbringende et splinternyt 128 liters akvarium, tilklistret og med prissedler på endnu.

Slaget kunne slås.

Hans Ole havde i mellemtiden færdiggjort sit eget akvarie, så sammen kastede vi os over nyindretningen.

Hånden på hjertet, hvor lang tid ville det tage jer at indrette et konkurrenceakvarie helt fra bunden? nej vel? men vi var i hvert fald enige om at hvis vi ikke vandt andet, havde vi i hvert fald gjort os fortjent til præmien for hurtigst opstillede akvarie.

Problemerne var selvfølgelig talløse. De gardinstænger, som vi havde ophængt rødder i, passede selvfølgelig ikke, men måtte tilpasses på ny rødderne, som havde passet som fod i hose i det 100 liter akvarie, synede ikke af noget og måtte omarrangeres og så manglede vi lige 35 liter varmt vand, som imidlertid blev skaffet til veje, idet en anden udstiller kom slæbende på to spande med 30 grader varmt vand, og spurgte om vi ville have det.



Ved 11 tiden var det værste overstået, fiskene var tilbage i kassen, planterne nogenlunde fastgjort og på plads, så vidt det lod sig afgøre, idet vandet var temmelig uigennemtsigtigt efter de voldsomme udfoldelser og det stod bare tilbage at montere mit eget udvendige filter og så håbe på, at det kunne klare vandet tilstrækkeligt op til næste dags bedømmelse.

Og denne gang virkede det !

Resten var kun en formsag. Tildækning af sideruder, afpuddning af ruder og lyskasse og så videre.

Til sidst et skridt tilbage for at betragte resultatet.

Det så faktisk temmelig godt ud, alt taget i betragtning. Hvis den syge fisk kunne overtales til at vende den raske side ud mod dommerne under bedømmelsen, hvis vandet kunne nå at klare op til næste morgen, hvis planterne ville blive stående, hvis teknikken ikke lige pludselig blev synlig med den tiltagende vandklarhed, hvis og hvis, så havde jeg måske alligevel en lille chance for en placering.

Klokken var ca. 12 da vi samlet foretog en sidste rundtur til alle vore akvarier, konstaterede at alt stod sådan nogenlunde som vi ville have det og for sidste gang satte næsen mod Holbæk.

Her kunne historien slutte, idet jeg sådan set har fortalt det jeg ville, om besværlighederne ved at udstille, men på den anden side er de sidste sider skrevet efter at jeg har set dommernes bedømmelse og er præget heraf, så lad os fortsætte med bedømmelsen som jeg så den onsdag aften.

Endvidere vil jeg påpege, at jeg fortrinsvis har beskrevet problemerne med mit eget akvarie, idet jeg til tider havde lidt for travlt til at se på de andres fortrædeligheder. Jørgen Dan har lovet på et tidspunkt at skrive lidt om det danske ferskvand her i bladet, noget jeg ikke tror vi får Lasse til, idet han har erklæret, at efter denne



udstilling vil han ikke holde fisk længere, men udelukkende skildpadder.

Nuvel, Lasse og Jørgens Danske Ferskvand blev honoreret med 81 point og blev tildelt en ærespræmie, begge dele en meget fin anerkendelse af deres indsats.

I klasse 2A, prydakvarier under 100 liter, fik Erland 80,5 point hvilket gav en 3. plads i den meget skræppe konkurrence, fornemt resultat.

Klasse 5, artsakvarier, som Hans Ole og jeg deltog i var der bingo. Henholdsvis 89 og 91 point til Hans Ole og mig betød at vi i den klasse scorede en dobbeltsejr til Holbæk Akvarieklub.

EFTERSKRIFT

Nu, hvor jeg sidder i denne sene natstunde, med udstillingsræset lidt på afstand, og gennemlæser det foranstående, melder spørgsmålet sig, som det gjorde nogle gange under opstillingen, hvorfor konkurrerer man egentlig med sine akvarier?

Jeg vil være den første til at indrømme, at det er et ræs, det er besværligt, det er dyrt, og jeg er stadigvæk ikke sikker på, om jeg får mine kære fisk hjem igen i god behold.

Det er ikke på grund af den "hæder og ære" der bliver sejrherren til del, ej heller på grund af præmierne, hvis man er så heldig at vinde en.

Nej, jo mere jeg tænker over det, jo mere trænger en erindring fra den nys overståede udstilling sig på.

I samme opstillingsreol, hvor jeg opstillede mit akvarium, var der lidt længere henne en ung knægt i færd med at opstille et ciklideakvarium. Fyren havde sine åbenlyse vanskeligheder med indretningen af akvariet og var åbenbart en begynder, og det lyste ud af ham, at han mere eller mindre var blevet presset til at deltage, fordi han var medlem af den arrangerende klub.



Der skete så det mirakuløse, at denne knægts akvarium på tre dage langsomt blev fyldt med planter, teknikken blev bragt i orden, bundlag og sten blev arrangeret så det tog sig bedst ud.

Fra min plads kunne jeg se masser af tilfældige akvarister tage sig tid til, midt i ræset, at forklare tingene for knægten, forære ham planter og sten fra deres egne akvarier og i det hele taget forsøge at hjælpe ham mest muligt.

Han vandt ikke, naturligvis, andet end erfaring, og så måske lysten til at fortsætte med sporten og udvikle sig til en rigtig akvarist.

Han stiller nok også op på næste udstilling.

DET GØR JEG OGSÅ !!!!!!!

HENK MØLLER RASMUSSEN

En kommentar fra redaktøren.

Henks "skriverier" om det at udstille er ganske rammende og beskriver meget fint hvordan man har det under en udstilling. Der er nerver på. Man knokler som en vanvittig med flytning, opbygning og atter flytning. Ind i mellem bandede man alt hvad der kan rumme en fisk langt væk, men man fortsætter alligevel. Det sjove er at når det hele er lidt på afstand og akvarierne står på deres gamle plads igen, ja så har det hele egentlig været ganske sjovt og spændende.

Lad jer ikke afskrække af det store arbejde der ligger i at deltage i en udstilling eller hjemmebedømmelse. Anstrengelserne bliver rigeligt belønnet blot ved at deltage.

Det var dejlig at læse i Holbæk Amts venstreblad at akvaristerne fra Holbæk er så dygtige at de kan hente præmie på alle deres udstillede akvarier, DET VAR FLOT GJORT.

red.

Algenborg



Egentlig har jeg sat mig ned for at skrive om Anubias, I ved, de dér røvedyre planter, som af én eller anden grund altid står og ser misligholdte ud i andres akvarier, som regel overbegrøede med alger. Nej, nu er jeg uretfærdig, ikke altid, men meget ofte, lader det til, virker anubiasen ligesom en magnet på algerne.

Nu er det ikke fordi jeg ikke har alger. (jeg kan allerede høre "vennernes" rå latter, hvis jeg påstod det) Næh, algerne har hos mig fundet et fristed, hvor de i fred og ro kan eksperimentere med nye former og voksesteder uden at blive generet i tide og utide, men alligevel....

Jeg har ikke alger på mine anubias.

Egentlig er det nok forkert at kalde dem for mine anubias, idet de alle som én stammer fra en stump stængel med et par blade, som Hans Ole glemte at få igen efter vores sidste hjemmebedømmelse, hvor han i parentes bemærket havde lånt mig alle planterne.

Nå det var et sidespring.

Tilbage til sagen; jeg har 4 akvarier, 2 med alger og 2 med nogle andre alger, (nu er der altså ingen der skal tro, at jeg ikke har flere akvarier, ork jo, men for husfredens skyld, altså...), kort sagt, jeg har 4 akvarier i drift. Et prydakvarie på 200 l, der for længe siden er holdt op med at være en pryd, nu kaldet algenborg, et 80 l, der er vundet i et bankospil, et 45 l; også vundet i et bankospil, samt et 25 l. som det endnu ikke er lykkedes mig at sælge til Hans Ole.

Algenborg er min konstante dårlige samvittighed. Det huser i øjeblikket et antal fisk og har altid gjort det. Det burde ned- eller omlægges og har burdet det et stykke tid, og det havde vel også været gjort for længst, hvis der som sagt ikke havde gået et antal fisk i det, og hvis de fisk ikke trivedes så umanerligt godt. En medvirkende komplicerende faktor er, at en god del af de fisk, der lever i algenborg, er maller. Og maller loder sig sgu ikke sådan fange.

Jeg husker da vi flyttede til hvor nuværende adresse. En af mine venner og jeg kørte flyttevognen med det næstsidste læs møbler, og Birgit (min ægtesamlever) skulle i mellemtiden fange fiskene i 200 literen og tømme vandet af, så det kunne flyttes. Da vi returnerede 3 timer og et antal flyttebajere senere, sad hun på det tomme stuegulv ved siden af akvariet, med håret i urede, vand over det hele og på grådens rand, for hun havde kun fanget 1 af de maller.

Det var her, jeg fandt ud af, at det er nemmere at fange fisk i et akvarieum, hvor der ikke er vand i.

Så har jeg det omtalte 80 l akvarium, der også! er et prydakvarie. Her lykkedes det mig for relativt få måneder siden at mobilisere mine kræfter i en total omlægning, med det resultat, at det i dag står virkelig pænt, med kun en antydning af penselalger (alt er relativt, men alligevel). Det var iøvrigt dette akvarie jeg brugte til mine forsøg med hollandsk tilplantning. Hollænderne er jo berømte for deres enormt tæt tilplantede akvarier med meget stort lysforbrug, så jeg indkøbte en lyskasse med 2 gange 20 watt rør imod alle gode råd om overbelysning osv. og ville til at dyrke planter på "hollandsk".

Nuvel, godt nok har jeg et hollandsk fornavn, men det tog algerne sig ikke af, de indvaderede akvariet i et hidtil uset antal og bandt alle planter og rødder sammen i et nydeligt tæppe der til sidst dækkede hele akvariet og endda nåede overfladen visse steder.

Det pudsige var, at fiskene stadig trivedes fint, selv om jeg aldrig så dem.

Nå, til sidst var det exit akvarium, og så forsøge at redde, hvad der reddes kunne. Og hør, bette børn, det var overraskelsen. Jeg har aldrig hevet så mange gode planter ud af et akvarium før. Jeg fyldte 2 spande med cryptocoryner af alle slags, javabregner, saggitaria og anubias, så jeg mindst havde nok til 2 nye akvarier.

Og algerne? spørger du så, Ja, nu har jeg aldrig forhastst mig, når jeg skulle lave akvarier, så planterne stod ca. 2 måneder i et hjørne i en spand, og det kunne algerne ikke tåle.

Er det muligt, at jeg i baggrunden hører forargede udråb fra akvarister, der mener, at en så ansvarsløs person som jeg burde have fogedforbud mod at holde fisk? Sådant en dyremishandler! Så vil jeg til mit forsvar gerne anføre, at der i de sidste 3 år kun er døde ialt 3 (tre) fisk i mine akvarier, hvilket turde ligge en del under gennemsnittet.

Jeg nævnte tidligere min deltagelse i vor sidste hjemmekonkurrence. Det foregik med mit 45 liter akvarium og 2 alt for store fisk og var ingen succes. Jeg havde læst i en bog, at fiskene skulle have et blødt bundlag for at trives godt, og da der var en risiko for at dammerne også kunne lase, besluttede jeg mig for at lægge spagnum i bunden af akvariet, og så iøvrigt plante til med Hans Ole's anubias. Desværre udskød jeg også denne gang anlæggelsen så længe som muligt, hvilket gjorde, at jeg intet kunne stille op, da det nyanlagte akvarie dagen før bedømmelsen blev indvaderet af infusiorier. Hvad værre var, fiskene havde læst den bog om at kunne trives på et blødt bundlag, og gav sig med megen iver til at undersøge, hvad der gemte sig i det spændende nye bundlag.

Jeg vandt heller ikke den konkurrence.

Hvis det ikke allerede er blevet gættet, kan det oplyses, at det er Henk, som er forfatter til denne artikel, og man ikke der følger en fortsættelse i næste nummer?

Den Sjællandske Akva-auktion
29. okt. 2023
Læs mere på www.akvarieklub.dk